

Manh Nam Tứ Thập

Contents

Manh Nam Tứ Thập	1
1. Chương 1: Đại Thúc Bốn Mươi Tuổi	1
2. Chương 2: “tình Địch” Trần Phong	4
3. Chương 3: Em Đưa Anh Về Nhà	6
4. Chương 4: Hãy Để Em Yêu Anh	8
5. Chương 5: Đại Thúc Nổi Khùng	9
6. Chương 6: Lựa Chọn Của Manh Manh	12
7. Chương 7: Về Nhà Với Em Đi	14
8. Chương 8: Có Phải Em Nghe Nhầm Rồi Không?	16
9. Chương 9: Xxx Anh!	18
10. Chương 10: Đại Thúc Lại Bắt Đầu Suy Sụp	20
11. Chương 11: Hại Người	22
12. Chương 12: Đừng Làm Em Lo	24
13. Chương 13: Đại Thúc, Xin Lỗi	26
14. Chương 14: Chương Cuối: Đại Thúc Không Có Sức Kháng Cự Với Bảo Bảo	28

Manh Nam Tứ Thập

Giới thiệu

Tên khác: Tuổi Bốn Mươi Của Đại Thúc Khả ÁiThể loại: Đô thị tình duyên, ông trời tác hợp, nghiệp giới tình anh, bao

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-nam-tu-thap>

1. Chương 1: Đại Thúc Bốn Mươi Tuổi

Đại thúc có bạn trai đồng tính đang sống cùng nhau, bạn trai không chỉ trẻ hơn thúc những tám tuổi, mà còn lăm tiên lại quyến rũ. Nhìn người trong gương đã bốn mươi, tuy nhìn có vẻ chỉ hơn ba mươi thôi, trên mặt không hề có một chút xúu dấu hiệu tuổi tác gì, nhưng tuổi vẫn còn nguyên đó, bởi vậy cho nên đại thúc cứ nghi ngờ lung tung, nồn nóng bất an sâu não uất ức.

Thế là, người sắt như thúc cũng dần dần tan vỡ, thời gian gần đây gia đình cứ ồn ào không yên!

“Cảnh Trình anh nghe em giải thích...” trong nhà lại vì đại thúc nghi ngờ lung tung mà bắt đầu cãi vã.

“Tôi không nghe! Nói, em chê tôi già muốn chia tay với tôi để đi tìm thằng nhóc Trần Phong kia nên đôi nên cặp phải không?” Đại thúc Quan Cảnh Trình chỉ vào bạn trai Hạ Ngôn hung dữ chất vấn.

“Em không có.” Hạ Ngôn vô tội bất đắc dĩ, bây giờ bất kể hắn nói gì đại thúc đều nghe không lọt, hơn nữa càng nói càng sai. Bởi vì chuyện như vậy không phải lần đầu.

“Đừng tưởng tôi không biết chuyện trước đây của em với thằng nhóc đó! Được lắm, em chê tôi vừa già vừa xấu chứ gì!” Đại thúc tức giận nói huých toẹt ra chuyện nhiều năm trước của Hạ Ngôn.

“Em... “ Hạ Ngôn thật đau đầu.

“Hôm qua em tình chàng ý thiếp đưa thằng nhóc đó về! Ha, em muốn lừa tôi đến chừng nào!”

“Anh theo dõi em!” Đây không phải lần đầu đại thúc làm như vậy.

“Nếu không theo dõi em, làm sao tôi biết được em quá trốn như vậy!”

“Em không có quá trốn!” Gay go rồi, đại thúc càng lúc càng nặng rồi!

“Không quá trốn mà hơn nửa đêm không về nhà còn đưa thằng nhóc kia về!”

“Tội em là bạn làm ăn!”

“Hay cho bạn làm ăn! Đây là cái cớ để em ở với cậu ta thì có!”

“Em không có!”

“Nếu không có, tại sao phải đưa cậu ta về?”

“Xe cậu ấy đưa đi sửa, tiện đường nên em đưa về dùm thôi!”

“Lần này đưa về dưới lầu, lần sao có khi đưa lên giường luôn ấy chứ!”

“Cảnh Trình, anh đừng quậy nữa!”

“Em lại còn bênh vực hắn!” Khuôn mặt đại thúc biểu lộ không dám tin và thương tâm muốn tan nát luôn rồi.

“Em không có bệnh, là anh cố tình gây sự.” Hạ Ngôn quả thật muốn điên luôn.

Trong phòng khách, đại thúc và Hạ Ngôn gây nhau kịch liệt. Quan Manh với chồng Nghiêm Húc nhúc nhát chớp mắt. Quan Manh hiểu rõ ba ba, ba ba chỉ mắc hội chứng khủng hoảng tuổi trung niên thôi, nên mới bất an lo lắng như vậy. Bọn họ đã dùng không biết bao nhiêu biện pháp để động viên ba ba, nhưng không hiệu quả. Bởi vậy cho nên, mỗi lần có chuyện, ba ba sẽ lại kêu cô tới để cô đứng cùng chiến tuyến với mình chỉ trích Hạ Ngôn.

Như vậy, tâm lý ba ba mới được an ủi. Cho nên là, tình huống hiện tại không phải lần đầu tiên.

Lại cho nên, Quan Manh tất nhiên biết, Hạ Ngôn không quá trốn chân trong chân ngoài với ai cả.

Năm đó, vì có thể đến với ba ba đã gây xôn xao dư luận một phen, còn cam kết hứa hẹn với mình rất nhiều điều. Hẳn đối với ba ba một lòng cuồng dại, nếu không mình cũng sẽ không đồng ý cho hẳn đến với ba ba. Trên thực tế, nhiều năm đi qua, Hạ Ngôn vẫn một lòng một dạ với ba ba.

“Ba ba, đừng quấy nữa. Chú Ngôn với Trần Phong không có gì đâu.” Quan Manh cắt đứt trận cãi vã vô nghĩa của hai người. Thấy con gái cứng đứng về phía Hạ Ngôn, mặt mày đại thúc ỉu xiu đau lòng hết chỗ nói: “Ngay cả Manh Manh cũng giúp chú ấy?!”

“Rõ ràng là ba ba cố tình gây sự mà!” Quan Manh cảm thấy không thể cứ như vậy mà bỏ mặc ba ba được nữa.

“Tại sao... Tại sao cả Manh Manh cũng ghét ba!” Dứt lời, đại thúc rót nước mắt tông cửa chạy ra ngoài.

“Ba ba! Ba ba!”

“Cảnh Trình!” Hạ Ngôn vội vàng đuổi theo.

“Aizzzz...” Quan Manh thở dài.

Chồng Nghiêm Húc ôm Quan Manh: “Để ba ba một mình suy nghĩ đi.”

Bọn họ đều quá hiểu Quan Cảnh Trình mà, xong chuyện, Quan Cảnh Trình nhất định sẽ vì sự ấu trĩ của mình mà sầu ơ là sầu.

2. Chương 2: “tình Địch” Trần Phong

Một mình đại thúc chạy đi bắt đầu tìm nơi trốn. Một thân một mình lang thang hết hai giờ đồng hồ, cuối cùng cũng coi như bình tĩnh, sau khi tỉnh táo lại, đại thúc vì hành động ấu trĩ của mình mà ảo não không thôi. Thế là, người qua đường được thấy cái cảnh bên vệ đường có một người đàn ông ôm gốc cây đập đầu...

“Ngu ngốc! Quan Cảnh Trình người là một thằng ngốc!”

Lần nào như lần này, mỗi khi cãi vả xong, một khi tỉnh táo lại là hối hận sâu ới là sâu mà.

“Làm sao, làm sao bây giờ, Mạnh Mạnh cũng ghét mình mất rồi.” Đại thúc vừa lo lắng vừa hối hận. Hắn biết Hạ Ngôn cùng thằng nhóc Trần Phong kia chẳng có quan hệ gì, chỉ có thể nói, chính mình không khống chế được muốn gây khó dễ cho Hạ Ngôn.

Ở đó, chính hắn cảm thấy bất an, hắn rất sợ, sợ Hạ Ngôn sẽ bỏ mình. Mình và Hạ Ngôn cách nhau đến tám tuổi, hồi đó còn có chút tự tin là hạ Ngôn sẽ không bỏ rơi mình. Còn bây giờ nhìn lại, mình thành ông già mất rồi. Nếu đem so với tên nhóc Trần Phong năm đó chen chân vào giữa mình và Hạ Ngôn, mình thật là ông chú rồi. Vậy cho nên mới lo sợ không yên.

Mà hôm nay, chính con gái Quan Mạnh cũng thiếu kiên nhẫn với mình. Trong nháy mắt, đại thúc thấy tương lai của mình một màu tăm tối.

Làm sao đây?

Về xin lỗi?

Nhưng nếu lần sau mình lại không kiềm chế được thì thế nào?

Đại thúc hối hận hết sức nói.

Còn đang thả hồn bay phấp phới bên vệ đường, đại thúc không phát hiện có một chiếc xe đang chậm rãi dừng lại bên cạnh. Cửa sổ xe hạ xuống, người bên trong đặc ý chào hỏi:

“Ôi, không phải đại thúc đây sao? Sao có mình vậy, Hạ Ngôn không cần chú nữa à.”

Bị giọng nói đáng ghét làm cho giật cả mình, đại thúc vừa quay lại đã thấy bản mặt cười hi hi của Trần Phong, chú lập tức xù lông: “Xe cậu không bị hư!”

“Đúng vậy, có vấn đề gì sao?” Trần Phong nhú mày.

“Cậu nói dối với Hạ Ngôn là xe bị hỏng để em ấy đưa cậu về!”

“Tất nhiên. Không làm vậy, sao có thể cho chú thấy tui đi với nhau.”

“Cậu cậu cậu...”

“Cậu cậu cậu cái gì.” Trần Phong tâm trạng thoải mái – chọc ghẹo đại thúc.

“Cậu là tên khốn!” Vừa nói, đại thúc duỗi tay túm tóc Trần Phong kéo ra ngoài xe, Trần Phong bị đau: “Ông chú này mau buông tay ra!”

“Để tôi dạy cậu một bài!” Đại thúc đem hết thấy hối hận biến thành tức giận đổ lên đầu Trần Phong.

“Đau, đau quá, Cảnh Trình chú mau buông ra coi!” Trần Phong bị túm đầu kéo ra cửa xe, người qua đường nhìn thấy một màn này, ai cười thì cười, ai chụp hình đăng lên mạng thì chụp. Mặt mày Trần Phong tối sầm, hắn tóm lấy tay đại thúc, tránh thoát, đẩy ra:

“Chú điên rồi hả!”

“Đáng đời! Tất cả đều do cậu!” Đại thúc phẫn nộ như dã thú lạc bầy.

“Được được được, đều tại tôi, được chưa.” Nói xong, Trần Phong kéo cửa sổ lên rồi lái xe rời đi, xe đi rồi, mà đại thúc còn chưa buông tha – đuổi theo sau xe hung hăng mắng.

“Trần Phong đừng để tôi nhìn thấy cậu!”

“Lần sau sẽ không để cậu trốn thoát được đâu!”

“ ... ”

Đang lái xe, Trần Phong lấy điện thoại ra tìm số của Hạ Ngôn. Nhưng cuối cùng không gọi.

Nhìn chiếc xe đã chạy xa xa, xung quanh kẻ đến người đi, đại thúc cô quạnh – đứng ở đầu đường.

Bây giờ mà quay về, đại thúc cũng không còn mặt mũi nào đối diện với mấy người Hạ Ngôn.

Đại thúc ôm mặt.

Đều tại Trần Phong, đều tại tên đó! Nếu không phải hấn cố ý ra về để mình bắt gặp, mình sẽ không cãi nhau với Hạ Ngôn. Cũng không làm cho Mạnh Mạnh ghét mình.

Đứng ở đầu đường một hồi, đại thúc liền đi về phía công viên trung tâm.

Chỉ cần đến đó ngồi chờ, mặc kệ là qua bao nhiêu năm, Hạ Ngôn đều sẽ đến đưa đại thúc về nhà.

3. Chương 3: Em Đưa Anh Về Nhà

Đại thúc đến công viên trung tâm ngồi ở chỗ thật dễ thấy chờ Hạ Ngôn tới tìm. Hấn cô đơn ngồi đó chờ Hạ Ngôn đến đưa về nhà. Trong lúc chờ đợi, đại thúc từng chút từng chút nhớ lại chuyện của mình và Hạ Ngôn.

Hấn tin Hạ Ngôn yêu mình, Hạ Ngôn vì mình mà làm rất nhiều việc. Coi như xuýt chút nữa cùng cha đoạn tuyệt quan hệ, Hạ Ngôn vẫn lựa chọn mình. Cho nên lúc đầu mình đã vô cùng đau khổ, mém chút là từ bỏ rồi, thời điểm Hạ Ngôn đưa ra lựa chọn còn nhờ có Mạnh Mạnh thấu hiểu và ủng hộ, hai người mới có được hôm nay.

“Hạ Ngôn...” Đôi mắt đại thúc toàn là xót thương. Hấn yêu Hạ Ngôn, vì vậy nên mới sợ mất Hạ Ngôn. Hấn không chịu nổi đau đớn nếu như Hạ Ngôn rời bỏ hấn.

Công viên trung tâm rất đông vui, khi Mạnh Mạnh còn bé hấn phải vừa làm cha vừa làm mẹ, Mạnh Mạnh rất nhỏ đã mất mẹ rồi, khi vừa làm cha vừa làm mẹ hấn thường đưa Mạnh Mạnh đến đây chơi, có khi còn đi theo Mạnh Mạnh đi gặp khách hàng bàn chuyện làm ăn, ký hợp đồng. Mạnh Mạnh vừa ngoan ngoãn vừa biết nghe lời, những khách hàng kia đều nói hấn có con gái ngoan quá, hiện tại, con rể Nghiêm Húc, chính là con trai thứ hai của Nghiêm gia, khách hàng năm xưa của mình. Nhớ hồi đó hấn rất vất vả, nhưng chỉ cần thấy Mạnh Mạnh có khổ có mệt cỡ nào hấn cũng chịu. Sau này, trên thương trường quen biết Hạ Ngôn, rồi sau đó hai người bắt đầu qua lại, khi ấy bị gia đình Hạ Ngôn phản đối, còn có Trần Phong nhúng tay vào, cả hai người đều vô cùng đau khổ, những khi như thế, đại thúc lại đi đến công viên trung tâm, lặng lẽ ngồi, Hạ Ngôn sẽ tìm thấy hấn đưa hấn về nhà.

“Cảnh Trình!” Tiếng gọi lo lắng lại gấp gấp rơi vào tai đại thúc. Ngồi ở công viên trung tâm khoảng nửa giờ thì Hạ Ngôn đã tìm tới rồi.

“Hạ Ngôn.” Đại thúc ứa nước mắt nhìn Hạ Ngôn.

“Cảnh Trình.” Hạ Ngôn thở dài đến ôm lấy đại thúc, đại thúc chôn mặt vào lòng Hạ Ngôn.

“Xin lỗi. Hạ Ngôn.” Giấu mặt trong lòng Hạ Ngôn, đại thúc xấu hổ xin lỗi.

“Không sao, không sao.” Hạ Ngôn xoa xoa tóc đại thúc an ủi.

Từ khi đại thúc bị hội chứng tuổi trung niên kia thì cứ lo được lo mất, lúc nào cũng bất an. Một khi đại thúc nổi sùng bắt đầu muốn cãi nhau với hần, thì có muốn cũng không ngừng được. Qua chuyện, đại thúc sẽ vì mình làm quá mà xin lỗi. Chuyện cứ lặp đi lặp lại. Hạ Ngôn cũng không biết phải làm sao nữa.

Đại thúc sợ mất hần cũng giống như hần sợ mất đại thúc vậy. Vì lẽ đó, cứ thấy đại thúc chạy ra khỏi cửa hần đều sẽ đi tìm. Chỉ cần như vậy, hần chắc chắn có thể đưa đại thúc về nhà.

“Đi thôi, đừng để Manh Manh lo lắng.” Hạ Ngôn nói.

“Manh Manh có ghét anh không.” Đại thúc hỏi nhỏ.

Nếu thật bị con gái ghét bỏ, thì trời của đại thúc sập thiệt đó.

“Không có. Manh Manh còn ở nhà chờ anh về mà.” Hạ Ngôn trả lời.

“Thật sao?”

“Thật.” Hạ Ngôn bảo đảm.

Đại thúc phiền nhiễu xoắn xít một hồi lập tức ngẩng đầu lên: “Anh về với em.”

“Được.”

Thế là, Hạ Ngôn nắm tay dẫn đại thúc về nhà.

Lúc hai người sắp về tới nhà, đại thúc lại bắt đầu thần kinh.

“Manh Manh thật không trách anh sao?”

“Không đâu, em bảo đảm.”

“Hay là, em gọi điện hỏi thăm trước đi? Đại thúc lo sợ bất an.

“Cảnh Trình, Manh Manh là con gái chúng ta, nó thương anh với em còn không hết, sao lại trách anh?”

Đứng trước cửa, theo bản năng đại thúc trốn đến sau lưng Hạ Ngôn, Hạ Ngôn động viên một hồi rồi mở cổng lớn vào nhà.

“Chú Ngôn, ba ba đâu?” Mạnh Mạnh đang chờ trong nhà lo lắng hỏi.

Hạ Ngôn tránh ra, để lộ đại thúc phía sau ra trước mặt Mạnh Mạnh, Quan Mạnh nhìn thấy đại thúc thì mắt đỏ hoe nhào đến ôm đại thúc: “Ba ba đi đâu vậy! Ba làm như vậy con lo lắng!”

Đại thúc luống cuống tay chân ôm lấy Quan Mạnh: “Xin lỗi Mạnh Mạnh. Đừng lo, ba không sao đâu!”

“Sau này không được chạy lung tung như vậy!” Hôm nay lỡ động chạm ba ba, thấy ba ba chạy ra cửa. Quan Mạnh vừa đau lòng vừa lo lắng.

“Được, sau này sẽ không để Mạnh Mạnh lo lắng nữa.”

Đại thúc nói là nói ngoài miệng thôi, đối với cái hội chứng tuổi trung niên của ba ba, Quan Mạnh không tin nổi một chút nào!

4. Chương 4: Hãy Để Em Yêu Anh

Đại thúc về nhà rồi, hơn nữa không có bị con gái ghét bỏ. Thế là, tâm tình đại thúc lại bình thường. Hai người vợ vào bếp làm cơm, trong phòng khách còn lại Hạ Ngôn và Nghiêm Húc.

“Chúng ta cũng nên nghĩ cách để giảm bớt triệu chứng của ba ba.” Nghiêm Húc nói với Hạ Ngôn.

Hạ Ngôn đốt một điều thuốc, thấy đau cả đầu: “Con có cách gì sao?”

“Con tính cùng Mạnh Mạnh sinh một đứa, sinh rồi để ba ba chăm sóc. Chỉ cần dời đi chú ý, ba ba sẽ không như vậy nữa.” Nghiêm Húc trả lời.

Nghe Nghiêm Húc nói xong, Hạ Ngôn hơi ngạc nhiên: “Không phải để con bé tốt nghiệp xong sao?”

Nghiêm Húc cười: “Không sao, Mạnh Mạnh và con đều thích trẻ con. Hơn nữa, vì ba ba, chắc Mạnh Mạnh sẽ đồng ý.” Ngoài ra, hẳn cũng muốn mình và Mạnh Mạnh có con, Mạnh Mạnh rất giỏi, bọn họ cũng yêu nhau. Bất kể là hần hay Nghiêm thị hoặc là Mạnh Mạnh đều hy vọng có cục cưng. Mặc kệ cục cưng là trai hay gái, bọn họ cũng sẽ thương. Dù sao thì Nghiêm Húc còn có anh trai để giải quyết vấn đề người thừa kế Nghiêm thị rồi.

“Nếu như vậy, chuyện này đối với Cảnh Trình quả là niềm vui bất ngờ.” Hạ Ngôn nói tiếp.

Lúc trẻ, đại thúc đặt hết thảy mọi sự quan tâm và tình cảm lên người Quan Mạnh, đại thúc rất yêu trẻ con. Nếu Mạnh Mạnh có thể sinh ra một cục cưng có huyết thống với hần, bệnh trạng của đại thúc không chừng sẽ giảm bớt, không còn động kinh nữa.

“Ừm, buổi tối con sẽ nói với Mạnh Mạnh.” Nghiêm Húc nói.

Trong bếp, hai người vợ hào hứng chiến đấu trở tài một phen, cuối cùng vẫn là đại thúc thắng.

“Đừng có xem thường ba ba, con ăn cơm ba ba nấu mà lớn đó.” Đại thúc đặc ý nói. Một trong những ưu điểm của đại thúc là tài nấu ăn rất tốt. Khả năng này cũng vì con gái mà luyện được.

“Vâng vâng vâng, ba ba lợi hại nhất.” Quan Man tâm bốc không keo kiệt chút nào. Nội tâm của đại thúc cũng càng nở càng to.

Quan Manh và Nghiêm Húc ở lại ăn cơm tối rồi mới về.

Đợi đến khi hai người về rồi, đại thúc vui vẻ dọn rửa bát đĩa mới lên phòng tắm, đi tắm.

Cởi sạch, dưới vòi sen, đại thúc vừa tắm vừa hát. Khi đang tắm được một nửa, cửa phòng tắm mở ra, cả người trơn bóng, thứ bên dưới ngẩng cao cao – Hạ Ngôn lớn theo sau Hạ Ngôn nhỏ đi vào. Thấy Hạ Ngôn như vậy, đại thúc đỏ mặt: “Anh sắp tắm xong rồi.” Nói xong liền quay lưng lại với Hạ Ngôn đối diện với vách phòng tắm.

“Em vào tắm cho anh.” Đại thúc là vậy đó, gặp tình huống ái muội mập mờ rất dễ then thùng đỏ mặt, như thiếu niên ngây thơ. Đại thúc như thế khiến Hạ Ngôn yêu không ngừng được.

“Không cần đâu, anh xong rồi.” Đại thúc trả lời, chung sống với Hạ Ngôn nhiều năm. Vào lúc này hẳn đi vào mà còn không biết hẳn muốn gì, thì thật uống công những năm hai người sống cùng nhau.

“Cảnh Trình.” Hạ Ngôn đến gần, ép đại thúc chống tay lên tường, ôm đại thúc vào lòng.

“Hạ... Hạ Ngôn.” Đại thúc then quá nói lắp luôn rồi.

Hạ Ngôn cười nhẹ, lập tức để tiểu Hạ Ngôn chọt chọt – chọt lên mông đại thúc. “Cảnh Trình, nó muốn anh.”

“Tắm xong rồi mình lên giường.” Sau mông đại thúc bị cự-điều chọt chọt đến nghiêng ngả trong lòng, hẳn vẫn nhớ rõ người này có thể đem mình làm sướng quên trời đất.

“Không được, đêm nay em muốn làm Cảnh Trình trong phòng tắm.” Dứt lời, Hạ Ngôn nhẹ cắn lên cổ đại thúc còn dùng tay thăm thú nơi-bí-mật trên mông của đại thúc.

Hạ Ngôn rõ ràng nhất những nơi mẫn-cảm của đại thúc, toàn thân đại thúc, không có nơi nào mà hắn chưa từng thăm qua. Mà trước mặt Hạ Ngôn, đại thúc không có khả năng phản kháng.

“A... Hạ Ngôn...”

“Cảnh Trình, để em yêu anh...”

Rất nhanh, đại thúc rơi vào biển dục vọng Hạ Ngôn mang đến cho hắn.

[nơi này H hài hòa 10 ngàn chữ] <- tác giả nói đó nhen

5. Chương 5: Đại Thúc Nổi Khùng

Ngày hôm sau, đại thúc thức dậy lúc mặt trời đã lên cao. Hạ Ngôn để lại bữa sáng cùng lời nhắn liền đi làm. Đại thúc xoa cái eo mỏi, đưa tay sờ thân thể tràn đầy dấu vết tình yêu...

Hạ Ngôn ấy, mỗi lần thế này thế kia đều dùng hết sức như vậy, quả thật có thể hủy bộ xương già của hắn.

Đến cùng, cũng không còn trẻ nữa.

Thế là, đại thúc lại nghĩ linh tinh cảm khái bản thân lớn tuổi.

Sau khi đại thúc giải quyết công việc hôm nay của công ty qua điện thoại xong, công ty hoạt động bình

thường, có Hạ Ngôn đem thư ký tài giỏi giúp mình trông coi công ty không để hấn bận tâm bất cứ chuyện gì. Vì lẽ đó, đại thúc quyết định hôm nay không đến công ty nữa. Để bồi thường hôm qua hiểu lầm Hạ Ngôn, đại thúc quyết định làm cho Hạ Ngôn bữa cơm tình yêu.

Đại thúc vui vẻ đặt cơm trưa vào hộp, cầm lấy chìa khóa tự mình lái xe đến công ty Hạ Ngôn.

“Hôm nay nhất định phải cho Hạ Ngôn niềm vui bất ngờ.” Trên xe, đại thúc vui vẻ tràn trề.

Lái xe hơn hai mươi phút, đại thúc cũng đến được công ty Hạ Ngôn, nhân viên của công ty đều biết hấn. Năm xưa, chuyện của hấn và Hạ Ngôn gây ồn ào xôn xao dư luận, ai mà không biết. Cho nên, đại thúc lái xe vào bãi đậu rồi đi thang máy lên văn phòng tổng giám đốc không bị ai ngăn cản, còn có người cười chào hấn nữa kia.

“Hạ Ngôn, anh mang cho em...”

Đại thúc vừa nói vừa đẩy cửa phòng tổng giám đốc. Mà bên trong, Trần Phong và Hạ Ngôn đang dự định cùng ra ngoài ăn trưa, lúc bọn hấn đang đi ra, đại thúc đẩy cửa vào. Trần Phong không hề đề phòng, bị cửa đẩy ngã về phía sau, té trên người Hạ Ngôn, mà Hạ Ngôn phản xạ tự nhiên đưa tay ra đỡ.

Nên là, đại thúc vừa đẩy cửa vào nhìn thấy cảnh tượng thế này:

Trần Phong tựa trên người Hạ ngôn, Hạ Ngôn ôm Trần Phong. Khung cảnh này nhìn kiểu gì cũng có vấn đề.

Nụ cười trên mặt đại thúc cứng đờ rồi dần dần biến mất, ánh mặt trời xán lạn dần biến thành màu đen có thể nhỏ ra mực.

Hôm qua còn cùng với mình lăn lộn trên giường, hôm nay đã tình cũ không rủ cũng tới! Giỏi! Thật là giỏi lắm!

Thấy sắc mặt đại thúc đang dần biến đổi, trong lòng Hạ Ngôn thầm kêu không tốt! Đại thúc khó khăn lắm mới khôi phục bình thường sắp bắt đầu nổi khùng rồi!

“Cảnh Trình, anh nghe em giải thích!” Trong lòng Hạ Ngôn khổ không thể tả, theo bản năng đẩy Trần Phong qua một bên, nhưng Trần Phong không chỉ không bị hấn đẩy đi mà còn trở ngược lại nắm chặt tay Hạ Ngôn sau đó mềm mại đáng yêu mà nói với đại thúc: “Đúng vậy. Đại thúc, xin hãy nghe chúng tui giải thích. Tui với Hạ Ngôn không thể tiếp tục gạt chú được nữa, xin chú hãy tác thành cho chúng tui đi.”

Nghe Trần Phong nói, sắc mặt Hạ Ngôn đen kịt đẩy người ra.

“Các người giỏi lắm hai tên cầu nam nam!” Dứt lời, hộp cơm tình yêu của đại thúc bay về phía hai người,

sau đó vung nắm đấm đánh vào mặt Hạ Ngôn. Hạ Ngôn gào lên đau đớn, hứng chịu cơn thịnh nộ của đại thúc.

Nhìn thấy bọn họ ầm ĩ lên, Trần Phong vui vẻ sảng khoái rút khỏi chiến trường, đại thúc thấy Trần Phong chuẩn bị chuồn êm, lập tức tung cước đạp lên hông Trần Phong. Trần Phong bay một cú thẳng tắp đến trước mặt thư ký công ty. Nữ thư ký ngoát miệng.

“Rầm!” một tiếng, Hạ Ngôn đóng cửa lại, không để cho người khác nhìn thấy hấn và đại thúc giải quyết chuyện nhà. Thế nhưng, trong mắt đại thúc, hấn vì bảo vệ Trần Phong nên mới lật đặt đóng cửa.

Cho nên đại thúc càng phẫn nộ, đối với Hạ Ngôn xuống tay càng không thêm lưu tình!

“Cảnh Trình anh dừng tay!”

“Em với cậu ta không có gì hết!”

“Câm miệng! Tên đểu cáng!”

“Anh nghe em giải thích đi...” Từ sau cửa truyền ra tiếng vật lộn cùng tiếng nói của Hạ Ngôn. Về mặt của nữ thư ký cũng theo tình huống bên trong mà biến ảo.

Trần Phong xoa xoa hông mình, đứng dậy cười với nữ thư ký: “Không có chuyện gì đâu.” Nói xong liền đi, để lại cái bản mặt kiêu “Tui biết mà.” cho nữ thư ký.

Trên đường lái xe về nhà, hấn nhận một cuộc gọi tràn ngập mùi thuốc súng của Hạ Ngôn:

“Trần Phong cậu có ý gì!” Từ sau khi hai người chấm dứt mối quan hệ, Trần Phong chưa từng làm như vậy, nhưng gần đây hấn và đại thúc làm như phát bệnh động kinh cùng lúc, cứ canh ngay lúc mình và đại thúc có chuyện là hấn lại nhảy ra ly gián.

Chẳng lẽ hấn muốn tái hợp với mình? Nhưng đâu có giống!

“Tôi à.” Trần Phong vừa lái xe vừa cười khê: “Đương nhiên mà hy vọng cậu và đại thúc sớm chia tay rồi, như vậy tôi mới có thể nói chuyện yêu đương, theo đuổi đại thúc, cùng hấn sống cả đời.” (*Lăng: sét đánh giữa trời quang! =))))))*)

“Cái gì?” Hạ Ngôn tưởng mình nghe nhầm?

Trần Phong có hứng thú với đại thúc? Muốn chia cắt hai người, sau đó chiếm lấy đại thúc? Hấn không có hứng với với mình mà lại có thú với đại thúc? Đây là cái loại tin tức gì vậy?

Hạ Ngôn cảm thấy cả người mình không khỏe!

“Cố mà giữ lấy hần, chỉ cần có một chút cơ hội, tôi sẽ không nhường một bước.” Nói xong, tâm tình Trần Phong khoái trá mà tắt điện thoại.

Trước đây hần luôn cảm thấy đại thúc vừa ngu ngốc vừa ấu trĩ vô cùng. Nhưng hiện tại, hần không thể cảm thấy đại thúc đáng yêu, mà còn có loại cảm giác muốn làm đại thúc khóc lóc.

Thời gian trôi qua, những biến hóa trong tình cảm khiến chính hần cũng không thể tin nổi.

Hạ Ngôn bị ngắt điện thoại, một thân nhếch nhác, mặt mũi thì bầm tím, cả người không chỗ nào thấy khỏe, sắc mặt càng không phải nói!

Thằng nhóc Trần Phong này chính là sài lang!

Đại thúc lần này hiểu lầm mình to rồi.

6. Chương 6: Lựa Chọn Của Mạnh Mạnh

Đại thúc mạnh bạo đánh cho Hạ Ngôn một trận rồi thở hào hển bỏ đi. Hạ ngôn không có đuổi theo, lúc này mà đuổi theo chỉ càng khiến đại thúc hiểu lầm và phần nộ dữ dội hơn.

Hạ Ngôn rất đau đầu, chuyện của đại thúc còn chưa giải quyết xong giờ lại thêm sự tình của con hồ ly Trần Phong gây xích mích ly gián. Nếu như Trần Phong hứng thú với mình thì cũng kệ đi, nhưng mục tiêu của hần lại là đại thúc. Thật là khó lòng phòng bị mà.

Ai biết tên thần kinh này lần sau còn gây ra chuyện gì nữa.

Sau khi để thư ký gọi người vào văn phòng dọn dẹp lại, Hạ Ngôn thay ra bộ quần áo đã bị đại thúc xé rách dự định đi tìm đại thúc nhà mình.

Xem thời gian, giờ này chắc đại thúc cũng đến nơi rồi. Thế là Hạ Ngôn lái xe đến công viên trung tâm tìm đại thúc, đồng thời gọi điện cho Quan Mạnh. Nói rõ mọi chuyện hôm nay, Quan Mạnh cũng một bộ mặt không dám tin.

“Trần Phong để ý ba ba con?”

“Ừm.” Hạ Ngôn trả lời.

“Chú Ngôn có nghe nhầm không?” Người Trần Phong coi trọng chẳng lẽ không phải nên là Hạ Ngôn sao? Nhắc đến tên cô chấp Trần Phong, lòng Quan Manh còn ám ảnh. Nhớ lúc kia mình bị lạc, Trần Phong liền dẫn mình tới công viên trò chơi, ép mình chơi hết tất cả những trò mà mình ghét, về sau Quan Manh bị ám ảnh tâm lý đối với công viên trò chơi luôn. (*Lăng: Trần Phong có bệnh!*)

“Không nghe nhầm, chú đang trên đường đi đón ba ba con.” Hạ Ngôn đáp lời.

“Trần Phong hồ ly chết tiệt!” Quan Manh mắng: “Nếu hấn dám làm gì với ba ba con, con nhất định sẽ cho hấn ăn trái đắng!”

“Có chú ở đây, sẽ không để hấn chia sẻ Cảnh Trình. Cả đời này, Cảnh Trình chỉ có thể ở bên chú.” Hạ Ngôn nói.

“Vâng, chỉ cần có chú là con yên tâm.” Quan Manh nói thế rồi nói tiếp: “Chú Ngôn, tối hôm qua Nghiêm Húc có nói chuyện con cái với con.”

“Vậy con nghĩ thế nào?” Hạ Ngôn hỏi. Điều hấn quan tâm nhất là ý kiến của Quan Manh, nếu Quan Manh không muốn, ngay cả Nghiêm Húc cũng không ép buộc được con bé.

“Vâng, con cũng muốn sinh một cục cưng, vừa có huyết thống của Nghiêm Húc vừa có huyết thống của ba ba.” Nói đến đây, Quan Manh không kiềm chế được một nụ cười hạnh phúc. Tuy rằng trong bụng hiện giờ còn chưa có gì, thế nhưng vừa nghĩ đến có thể sinh ra một đứa trẻ có quan hệ mật thiết với hai người mà mình yêu nhất, Quan Manh đã cảm thấy hạnh phúc.

Đây mới là điều cô đắn đo suy nghĩ, cũng không phải chỉ vì muốn giúp ba ba.

“Nghĩ kỹ là tốt rồi.” Nghe được tin tức này, Hạ Ngôn cũng vì Quan Manh mà cảm thấy hào hứng.

Đến hiện tại, hấn vẫn còn nhớ cô gái bé nhỏ bị đại thúc mang theo bên ba khắp chốn, không ngờ chỉ trong chớp mắt đứa trẻ ngày nào giờ đã trưởng thành rồi. Quan Manh là con gái đại thúc tất nhiên cũng là người nhà của hấn. Hấn trông nom Quan Manh như con gái của mình, như lúc Quan Manh và Nghiêm Húc mới gặp gỡ làm quen, hấn cũng như bao người cha khác lo lắng ưu sầu nhìn con gái trưởng thành quen biết bạn trai.

Bởi vì biết nhân phẩm của Nghiêm Húc, nên Hạ Ngôn mới yên tâm giao Quan Manh cho hấn đồng thời thuyết phụ đại thúc.

Như vậy, đại thúc so với hấn càng không nỡ mới chịu “buông tay.”

Dù sao, con bé cũng lớn rồi. Mặc kệ có đi đến đâu, nhà của bọn họ đều là nhà của con bé, nhà bọn họ sẽ vĩnh viễn mở cửa cho con bé.

“Vâng. Cảm ơn chú Ngôn.”

“Không cần cảm ơn đâu, con bé ngọc này. Chúng ta là người một nhà.” Hạ Ngôn nói như vậy.

Đầu kia điện thoại, Quan Manh một trời hạnh phúc.

Cô có hai người quan trọng nhất là ba ba và chồng. Còn có người chăm sóc tốt nhất cho ba ba. Nên mới nói, nếu trước đây Quan Manh thiếu thốn đủ thứ, khi ba ba vì nuôi sống bản thân và gây dựng sự nghiệp phải theo ba ba bôn ba khắp nơi, có khi mệt lả ngủ trên lưng ba ba, thì bây giờ cô chẳng thiếu cái gì cả.

Cô thỏa mãn với cuộc sống hiện tại.

Chỉ cần cái tên hồng chuyện Trần Phong kia đừng xuất hiện trước mặt bọn họ nữa thì càng tốt.

7. Chương 7: Về Nhà Với Em Đi

Quả nhiên, Hạ Ngôn tìm thấy đại thúc ở công viên trung tâm. Nhưng Hạ Ngôn không lập tức đến gần, hắn đứng ở đằng xa, lẳng lặng nhìn đại thúc bơ vơ ngồi trên ghế công viên.

Đại thúc tràn ngập thất lạc cùng cô đơn. Đại thúc như vậy càng làm Hạ Ngôn yêu thương không dứt.

Hạ Ngôn nhìn thấy một cô bé bán hoa trên quảng trường, thế là hắn tiến về phía cô bé.

Bên phía đại thúc.

Đại thúc ngồi trên ghế, hắn không biết tại sao mình lại ngồi ở chỗ này. Biết rõ Hạ Ngôn sẽ tìm mình, nhưng nếu không ngồi đây, hắn hoàn toàn không biết mình có thể đi đâu.

Lẽ nào mình cứ theo bản năng một mực ngồi chờ Hạ Ngôn đến sao? Nhưng chuyện hôm nay khiến hắn không chịu nổi.

Không phải hắn không tin Hạ Ngôn, có lẽ lúc đó Trần Phong cố tình làm thế trước mặt mình. Trần Phong, người này lãnh khốc vô tình, lúc trước vì muốn chặt đứt quan hệ của mình và Hạ Ngôn mà lạnh lùng xen ngang vào giữa bọn họ, muốn làm cho hắn tuyệt vọng, hiện tại có khi hắn lại muốn làm như vậy. Chính mình có bao nhiêu tự mình biết, lúc trước thủ đoạn không bằng người, nay lại càng không bằng.

Có lẽ trong lòng đại thúc không vượt qua được cái hố này. Nếu cùng Trần Phong trẻ tuổi đẹp trai đem ra so sánh, hắn sẽ thấy chính mình có chút tự ti. Vì vậy mà hắn sẽ bất an, sẽ lo lắng nghĩ, có khi nào Hạ

Ngôn sẽ lựa chọn Trần Phong trẻ trung như mình để ở bên nhau hay không.

Ý nghĩ như thế rất đáng sợ, cũng là chuyện mà đại thúc sợ nhất.

Dù sao, hiện tại mình cũng là ông chú bốn mươi tuổi rồi.

Đã không còn trẻ trung như năm đó.

Nghĩ rồi lại nghĩ, trong lòng đại thúc càng âm u, xem thường chính mình. Đang lúc toàn thân đại thúc đang phát tán luồng khí âm u sa sút, một cô bé bán hoa đi đến trước mặt đại thúc.

“Xin chào ngài.”

Đại thúc ngẩng đầu nhìn cô bé.

“Xin chào.” Đại thúc trả lời, đối với những cô gái nhỏ, đại thúc không có khả năng kháng cự. Có lẽ nguyên nhân là bởi Quan Manh.

“Có người tặng ngài một cành hoa, mời ngài nhận lấy.” Ôm một bó hoa hồng rất to, cô bé rút một cành đưa cho đại thúc. Cảnh tượng quen thuộc này làm đại thúc nhìn quanh tìm bóng dáng quen thuộc, người kia không đi đến, vẫn đứng cách đó không xa nhìn hẩn.

“Người tặng hoa nói, một cành hoa này tặng ngài, nếu ngài nhận lấy, thì cả cuộc đời này ngài chính là người duy nhất của chú ấy.” Cô bé vừa cười vừa nói. Thế rồi cô bé lại rút thêm hoa hồng, lần này cô bé cầm hai cành hoa đưa cho đại thúc: “Người tặng hoa tiếp tục tặng cho ngài hai đóa hoa hồng. Mời ngài nhận lấy.”

Đại thúc nhận hai cành hoa cô bé đưa.

Hạ Ngôn biết mình không thể từ chối các cô gái nhỏ nên mới cố ý tìm cô bé này đến đây mà.

“Người tặng hoa nói, tiên sinh nhận lấy chính là tiên sinh đồng ý trở thành bầu bạn, thành người yêu của người tặng hoa. Hai người sẽ cùng nhau trải qua một đời không rời không bỏ.” Cô gái nhỏ nhún cười dịu dàng.

Có thể chứng kiến thời khắc như vậy thật là một loại vinh hạnh. Tuy rằng hai người đều là nam, nhưng khi tình yêu đến, mặc kệ là nam hay là nữ đều đáng được chúc phúc.

Đại thúc nghe cô bé nói mà vành mắt đỏ ửng.

Nhớ ngày đó, để mình đồng ý ở bên hân, hân cũng mua một bó hoa hồng để Quan Manh ôm đến trước mặt mình.

Bởi vậy cho nên cảnh tượng này mới quen mắt.

Mặc kệ là năm đó hay là hiện tại, Hạ Ngôn đều đang thổ lộ tấm lòng với mình.

Nên đại thúc nhận lấy hoa hồng mà cô bé đưa. Đại thúc muốn khóc.

Tình huống này khiến đại thúc nhớ đến dĩ vãng, Hạ Ngôn đi đến đón nhận tất cả hoa hồng trong tay cô bé rồi quỳ trên một gối: “Cảnh Trình, hoa này tượng trưng cho tình cảm của em dành cho anh.”

Sôi nổi, náo nhiệt.

“Hạ Ngôn...” Nước mắt đại thúc đọng đầy trong hốc mắt.

“Cảnh Trình, anh đồng ý nhận lấy tình cảm của em chứ?” Hạ Ngôn mặt mũi bầm dập nói.

“Đồ ngốc!” Đại thúc hạnh phúc nhận lấy hoa hồng trên tay Hạ Ngôn cười mắg.

Nhưng nước mắt vẫn không khống chế được, cứ thế rơi xuống.

“Cảnh Trình, về nhà với em đi.” Hạ Ngôn ôm cả người cả hoa vào lòng.

“Được...”

Cô bé bên cạnh lặng lẽ rời đi, không quấy rầy giây phút hạnh phúc của hai người.

8. Chương 8: Có Phải Em Nghe Nhầm Rồi Không?

Nguy cơ của Hạ Ngôn được hóa giải?

Không hề.

Tuy Hạ Ngôn dùng cách này để đại thúc nhà mình ngoan ngoãn về nhà, nhưng về nhà rồi đại thúc vẫn chưa hết thần kinh.

“Chuyện hôm nay của em với Trần Phong là thế nào vậy?” Đại thúc đánh gục Hạ Ngôn lên trên giường rồi ngồi ngang người Hạ Ngôn chất vấn.

“Cậu ta cố ý làm vậy để ly gián chúng ta.” Hạ Ngôn nằm thẳng cẳng cho đại thúc muốn làm gì thì làm.

“Tên đó muốn quay lại với em?” Đại thúc lại chất vấn.

“Không phải.”

“Không phải thì tại sao lại muốn ly gián?”

“Cậu ta để ý anh.” Hạ Ngôn bắt đầu nói.

“Hả?” Đại thúc mơ hồ.

“Có khi em nghe nhầm rồi.” Đại thúc không tin, còn cho rằng Hạ Ngôn đang tự giải vây. Trần Phong mà lại có hứng thú với mình? Chuyện này còn khó tin hơn là tất cả reader sẽ để lại comment sau khi đọc chương này nữa! (*Lăng: tác giả đang thách chúng hủ =)))*)

“Là thật đấy, sau này anh chú ý một chút, thấy hấn thì tránh xa ra.” Hạ Ngôn không yên tâm dặn dò, thẳng nhóc Trần Phong này khó dò lắm, coi như mình là người hiểu hấn nhất cũng không dám nói chắc hấn sắp giở trò quỷ gì.

Về mặt Hạ Ngôn nghiêm túc làm cho đại thúc cứ bán tín bán nghi.

“Khẳng định là em nghe nhầm, hoặc là cậu ta đang đùa em.” Đại thúc trả lời.

“Em cũng tình nguyện để cậu ta đùa em, chứ không muốn cậu ta chú ý đến anh.” Hạ Ngôn nắm chặt eo của đại thúc nói.

Đối với Hạ Ngôn, nếu đại thúc không hiểu, thì hấn cứ để cho đại thúc không hiểu đi.

“Mặc kệ mục đích của cậu ta là gì, anh đều không muốn em có liên quan gì đến cậu ta nữa.” Đại thúc nói.

“Được được được.” Hạ Ngôn lặng yên mở cúc áo sơ-mi của đại thúc.

“Còn nữa, mặt em không sao chứ.” Nhìn Hạ Ngôn bị mình đánh cho bầm mình bầm mẩy mà không hề phản kháng, đại thúc đau lòng hỏi.

Lúc đó mình tức muốn điên, nên ra tay đau có nhẹ được.

“Không sao cả, mấy hôm là hết thôi.” Hạ Ngôn trả lời.

Hấn thành công mở cúc quần tây của đại thúc!

“Em làm gì thế?” Tối hôm qua vừa mới làm, bây giờ lại muốn làm sao.

Thật là cầm thú tinh lực dồi dào.

“Không làm gì hết, chỉ muốn anh đi ngủ với em, hay anh còn tính làm gì?” Hạ Ngôn vô tội giơ tay lên.

Mặt đại thúc đỏ lên: “Anh tự cối cũng được mà.” Làm hại mình nghĩ về mấy chuyện kia, ở với Hạ Ngôn càng lâu, đầu óc mình cũng học theo hấn mà càng ngày càng đen tối.

Nhìn đại thúc đỏ mặt, Hạ Ngôn cuối cùng cũng yên tâm được một chút. Chuyện hôm nay xem như xong.

Tối hôm đó, Hạ Ngôn giữ lời, không làm gì hết. Hấn chỉ ôm đại thúc yêu dấu ngủ thôi. Về chuyện Quan Manh muốn sinh em bé, ba người quyết định giấu trước. Bọn họ muốn đến lúc sẽ cho đại thúc một niềm vui bất ngờ.

Bởi vậy cho nên, hôm sau khi đại thúc gọi Quan Manh về nhà ăn cơm, trong bữa cơm, Quan Manh nói với đại thúc là mình và Nghiêm Húc phải đến chi nhánh Nghiêm thị ở nước ngoài để thực tập một năm.

Nghe tin này, đại thúc buồn không thôi.

“Như vậy có ổn không?” Ngắt điện thoại với ba ba xong, trong lòng Quan Manh cũng không khỏi lo lắng.

“Có chú Ngôn ở đây, ba ba sẽ không có chuyện gì đâu. Sau này chúng ta gọi cho ba thường xuyên hơn là được rồi.” Nghiêm Húc an ủi.

“Vậy cũng được.” Quan Manh đồng ý. Sau này mình phải gọi điện thoại thường xuyên cho ba ba mới được.

Ngắt điện thoại với ba ba rồi Quan Manh cũng gọi cho Hạ Ngôn dặn dò hẩn dành nhiều thời gian cho ba ba hơn, Hạ Ngôn đồng ý để bọn họ yên tâm.

Buổi tối về nhà, Hạ Ngôn thấy đại thúc có hơi buồn bã không vui.

Quả nhiên, vì chuyện của con gái mà phiền muộn rồi đây.

9. Chương 9: Xxx Anh!

Con gái xuất ngoại, đại thúc cảm thấy như cuộc đời mình thiếu mất một khoảng lớn. Cảm giác y như năm đó thằng nhóc Nghiêm Húc muốn cướp con gái với mình vậy. Mà cảm giác dù có giống nhưng mình bây giờ không thể muốn làm gì thì làm như hồi đó được nữa.

Một ngày nào đó con gái sẽ rời xa mình, không có ai tốt hơn Nghiêm Húc đâu.

Do vậy, dù không nữ, đại thúc cũng đành buông tay.

Thế là, đại thúc vì chuyện của con gái mà mất ngủ. Hẩn mất ngủ Hạ Ngôn cũng không yên được. Hơn nửa đêm, đại thúc lăn từ đầu giường đến cuối giường, lại từ cuối giường lăn ngược trở về.

Hạ Ngôn nhắm mắt bị quấy nhiễu không yên với tay ôm đại thúc lại, hy vọng hẩn có thể được yên ổn một chút: “Cảnh Trình, đừng nghịch.”

“Hạ Ngôn, anh ngủ không được.” Đại thúc bị ôm cứng ngắt rầu rĩ không vui.

“Ừm.” Hạ Ngôn nửa mê nửa tỉnh đáp lại.

“Em nói thử xem, trụ sở chính của Nghiêm thị ở trong nước, sao bọn trẻ phải chạy đến chi nhánh ở nước ngoài?” Đại thúc hỏi.

“Không biết.”

“Hạ Ngôn, anh nhớ Manh Manh, em với anh đi qua bên đó thăm con bé nha?” Mới không gặp một ngày mà đại thúc đã ngồi không yên rồi.

Nghe câu đó của đại thúc, Hạ Ngôn cuối cùng cũng tỉnh lại một chút: “Hai đứa vừa đến nơi, chúng ta mà sang đó chỉ tổ làm phiền bọn trẻ thôi.”

“... Cũng đúng.” Đại thúc hơi hơi mất mát. Đây là Quan Manh và Nghiêm Húc đang chuẩn bị cho tương lai, hai đứa nhỏ còn chưa ổn định, mình mà đi qua chỉ làm vướng tay vướng chân mà thôi.

“Đừng nghĩ nữa. Ngủ đi.” Hạ ngôn nói.

“Ừm.” Đại thúc trả lời.

Cuối cùng đại thúc cũng an tâm được chút đỉnh, Hạ Ngôn dần dần ngủ sâu.

Nhưng không được mấy phút, đại thúc lại làm rộn lên. Đại thúc mở hai mắt to to nhìn trần nhà, đột nhiên ngồi dậy, nắm cổ áo ngủ của Hạ Ngôn lắc lẩy lắc để, ép buộc Hạ Ngôn đang muốn ngủ say lay tỉnh: “Này, Hạ Ngôn. Anh vẫn không ngủ được!”

Lần này, Hạ Ngôn hoàn toàn nổi giận!

Ngày mai hẳn còn cuộc họp quan trọng đó! Âm ỉ thế này còn ngủ được hay sao!

“Em đừng ngủ, thức với anh đi.” Đại thúc tiếp tục lắc lắc Hạ Ngôn.

Hạ Ngôn bị đại thúc huyền não nổi sùng, mở mắt ra, vươn mình đem đại thúc ép xuống dưới người: “Anh tỉnh lực dồi dào như thế, nếu không làm chút gì giúp anh phát tiết đám tinh lực không có chỗ phát tiết thì thật có lỗi với anh.” Vừa nói, Hạ Ngôn vừa lột quần lót của đại thúc.

Đại thúc nín chặt quần con của mình lớn tiếng nói: “Hạ Ngôn em đang làm gì vậy hả!”

“Chịch anh!” Hạ Ngôn đáp lại không khách khí, lập tức túm hai tay của đại thúc kiềm chặt trên đầu, tay còn lại lột quần con của đại thúc.

Đại thúc chưng hửng một chút mới chột giãỵ dựa: “Hạ Ngôn em dừng lại!”

“Là tự anh tìm!” Lần này ngay cả Hạ Ngôn cũng ngủ không được nữa. Nếu ai cũng không ngủ được vậy thì làm chút chuyện có ý nghĩa đi.

“Anh không làm rộn nữa, anh không nghịch nữa. Em thả anh ra đi!” Đại thúc vận vẹo thân thể muốn tránh khỏi Hạ Ngôn, nhưng Hạ Ngôn sao có thể để hắn toại nguyện.

“Muộn rồi!” Bị đại thúc vận vẹo một hồi đã xoẹt ra tia lửa rồi, tiểu Hạ Ngôn dưới ánh mắt của đại thúc dần dần đứng thẳng lên.

“Anh dùng miệng giúp em!” Đại thúc vội vàng thương lượng.

Đêm nay chính mình quậy Hạ Ngôn, Hạ Ngôn mà không dần vật đủ sẽ không buông tha đâu! Cho nên đại thúc mới xin tha. Nhưng Hạ Ngôn bị hắn trêu đến cả người nổi lửa phừng phừng làm gì có chuyện nhẹ nhàng buông tha cho hắn, thế là Hạ Ngôn từ trên cao nhìn xuống đại thúc: “Em đã cho anh cơ hội, nhưng anh không biết quý trọng.”

Đại thúc quả thật muốn khóc.

Lại thế là, nửa đêm đầu đại thúc dẫn vật Hạ Ngôn, nửa đêm sau đại thúc bị Hạ Ngôn dụng hình “tra tấn cực kỳ tàn ác”. Đến nỗi, hắn đã mệt lắm rồi, muốn ngủ, Hạ ngôn vẫn không tha cho, ép tỉnh tiếp tục làm.

Sau khi trải qua một đêm như vậy, đại thúc không bao giờ dám làm khổ Hạ Ngôn nữa.

10. Chương 10: Đại Thúc Lại Bắt Đầu Suy Sụp

Trần Phong đi công tác, con gái và con rể xuất ngoại. Hội chứng tuổi trung niên của đại thúc không bị Trần Phong kích thích, tâm tình của hắn cuối cùng cũng coi như ổn định.

Không có cái tên kích thích người, cũng không có con gái yêu. Đại thúc hắn...

Cô quạnh.

Thế là hắn bắt đầu động kinh với nhân viên trong công ty mình, thư ký kính cận mặt đơ được Hạ Ngôn sắp xếp đến công ty đại thúc giúp đỡ, nhìn đại thúc thỉnh thoảng lên cơn cũng muốn co giật cơ mặt...

Hắn thà rằng đại thúc đừng đến công ty quấy nhiễu. Lúc nam thư ký đem tình trạng của đại thúc báo cáo với Hạ Ngôn, Hạ Ngôn chỉ dặn hắn canh chừng đừng để đại thúc lên cơn động kinh quá mức.

Nhưng vẫn còn tốt chán, đại thúc cũng coi như là còn “lý trí”.

“Quan tổng, đây là thiệp mời của công ty thực phẩm Hoa Hoa.” Nam thư ký đem thiệp mời đưa cho đại thúc. Đại thúc mở ra xem.

Hóa ra là công ty thực phẩm Hoa Hoa muốn tổ chức kỷ niệm ba mươi năm thành lập, tổ chức tiệc mời khách hàng và bạn làm ăn trên thương trường đến tham gia.

“Hạ Ngôn có đi không?” Đại thúc hỏi.

“Hạ tổng sẽ đến.” Nam thư ký trả lời.

“Ừm, hôm đó tôi đi với cậu ấy.” Đại thúc nói.

“Vâng.”

Công ty thực phẩm Hoa Hoa tổ chức kỷ niệm là chuyện của nửa tháng sau, thời gian nửa tháng nói nhanh cũng nhanh, chớp mắt là tới. Đến hôm đó, hai người chuẩn bị thỏa đáng, cùng nhau ra ngoài đi đến buổi tiệc.

Đại thúc và Hạ Ngôn đến khách sạn cao cấp nơi tổ chức lễ kỷ niệm, sau khi đưa thiệp mời thì vào trong. Trong sảnh đã tập trung các bên truyền thông, khách mời khá đông.

Đại thúc không còn là người trẻ tuổi mới lập nghiệp của năm đó, với những buổi tiệc thế này hắn đã quen rồi. Mà Hạ Ngôn vừa đến không bao lâu lập tức mấy người bạn làm ăn cũng đi đến.

Nếu đem so với mấy công ty đại gia này, công ty của đại thúc thuộc loại trung, không sánh bằng công ty lớn nhưng lại vượt trội hơn vô số công ty nhỏ. Ngày xưa vì gây dựng sự nghiệp mà công Quan Manh bôn ba khắp nơi, đại thúc quen biết rất nhiều ông chủ của các công ty lớn nhỏ, càng bởi vì chuyện của hắn và Hạ Ngôn nên dư luận càng xôn xao.

Vì lẽ đó, nên so với Hạ Ngôn, đại thúc phải giao tiếp với không ít người.

Mà Hạ Ngôn không yên lòng nên đã cho nam thư ký theo phía sau đại thúc...

Chỉ sợ đại thúc lại lên cơn!

Đối với nam thư ký, đại thúc muốn cắt đuôi cũng không cắt được.

Ở đại sảnh xoay quanh một vòng, đại thúc nhìn thức ăn trên bàn, lại xoa xoa cái bụng. Thế là hắn nói với nam thư ký: “Chúng ta đi ăn chút gì đi.”

Mặt nam thư ký giật giật, nhưng không có ngăn cản: “Vâng.”

Cho nên, hai người đến bên bàn lấy thức ăn, nam thư ký lấy thức ăn cho đại thúc. Đại thúc liền dạt miệng ra bắt đầu ăn.

“Ồ... Quan tổng, thật ra anh ăn chậm lại một chút cũng được.” Mặt đơ của nam thư ký co giật nhấc nhở.

Thế này thật sự là có hơi bất nhã.

“Ăn nhanh cho xong.” Đại thúc ậm ờ trả lời. Hắn cũng biết như vậy không được, nhưng vì giải quyết nhu cầu của dạ dày nên hắn mới ăn như thế, hy vọng nhanh lấp đầy nó rồi không ăn nữa.

Mặt nam thư ký như bị táo bón: Anh ăn nhanh như thế càng làm người ta chú ý. Nếu anh ăn chậm một chút, tao nhả một chút thì ai ở không đi chú ý đến anh!

Nhưng vô dụng, đại thúc đang điên cuồng chiến đấu với đồ ăn.

“Ồ, không phải đại thúc đây sao. Sao rồi, Hạ Ngôn nuôi không nổi chú nên đến đây ăn chực à.” Người này làm đại thúc sắc súa.

“Khụ khụ khụ, Trần Phong!”

“Thấy tôi chú xúc động vậy sao?” Trần Phong nhú mày ngạo nghễ nói.

Nuốt thức ăn xuống, đại thúc chất vấn: “Không phải cậu đi công tác sao!”

“Đúng thế, không phải tôi mới đi công tác về sao! Sao vậy, đại thúc nhớ tôi chịu không nổi à?” Trần Phong buồn cười nhìn đại thúc.

Nếu người không về thì tốt biết bao nhiêu! Sắc mặt đại thúc biến ảo như mây như gió. Nam thư ký nhìn đại thúc như vậy đủ biết chứng động kinh của đại thúc sắp phát tác rồi.

“Nhớ cậu? Ha ha. Mong cậu cứ đi công tác vĩnh viễn đừng về” Đại thúc cười lạnh.

Hạ ngôn nói người thằng nhóc này để ý là mình, thật là buồn cười. Nhất định tên nhóc Hạ Ngôn kia nói dóc! Thằng nhóc này vẫn dây dưa với hai người bọn họ không buông, Hạ Ngôn muốn bảo vệ hắn nên đẩy trách nhiệm lên người mình đây mà!

Giỏi lắm! Giỏi lắm! Muốn hắn chịu nổi oan này, hai tên đều cẳng chờ trả giá đắt đi.

Đấy, đại thúc người sắt thần kinh lại bắt đầu suy sụp rồi!

Thế là, nam thư ký vội vàng đi tìm Hạ Ngôn!

11. Chương 11: Hại Người

Nghe đại thúc nói thế, tâm tình Trần Phong sung sướng nở nụ cười: “Không trở lại sao có thể cho chú thấy rõ hiện thực. Nếu đại thúc là người tự biết chính mình, thì mau mau chia tay với Hạ Ngôn, tác thành cho tui tui đi thôi.”

Lời này của Trần Phong làm lòng cả người đại thúc đều xù lên: “Trần Phong cậu đừng được nước làm tối!”

“Đại thúc, tuổi của chú cũng không còn nhỏ nữa rồi. Chú coi lại đi, hiện tại chú có thể thỏa mãn nhu cầu của Hạ Ngôn sao? Đàn ông mà, ai không thích trẻ đẹp. Ngay cả đại thúc đây, chỉ qua mấy năm mà đã hoa tàn ít bướm. Đừng trách tôi không khuyên chú, thay vì chờ Hạ Ngôn bỏ rơi mình, sao chú không tự mình bỏ hấn.”

Vấn đề tuổi tác đúng là chọc vào nỗi đau trong lòng đại thúc!

Thật vất vả mới bình yên được mấy ngày, lại vì Trần Phong xốc lên lo âu thấp thỏm trong lòng.

Cũng phải, thêm năm năm nữa, đại thúc bốn mươi lăm. Thêm mười năm, đại thúc năm mươi. Hạ Ngôn trẻ hơn mình tám tuổi thì dù có qua bao lâu cũng vẫn trẻ hơn mình tám tuổi!

Vì lẽ đó nên hấn sợ, hấn bất an, hấn kinh hoàng, hấn lo lắng, hấn – hoàn toàn mất lý trí!

Đại thúc vì lời của Trần phong mà hoàn toàn sụp đổ! Sắc mặt đại thúc xanh trắng giao hòa: “Trần Phong cậu chớ đắc ý, Hạ Ngôn đời này dù có chết cũng đừng hòng rời khỏi tôi! Còn cậu, dám chen ngang vào chuyện của chúng tôi, dù xuống địa ngục, tôi cũng lôi cậu theo!”

“Ồ? Đại thúc muốn kéo theo tôi xuống địa ngục?” Trần Phong liếm liếm môi đến gần đại thúc.

Đại thúc bị khí thế của Trần Phong ép tới lui một bước.

Trần Phong đưa tay nắm cầm đại thúc, ép hấn ngẩng đầu lên: “Đại thúc nghĩ sao lại muốn kéo tôi vào địa ngục?”

Nhìn thấy bản thân bị Trần Phong khống chế, trong mắt đại thúc lóe lên một vệt đỏ như máu sau đó hấn giờ cái nĩa trong tay lên mạnh mẽ đâm xuống người Trần Phong...

“Cảnh Trình không được!” Hạ Ngôn cùng nam thư ký chạy tới trong thấy cảnh này vội vàng ngăn cản, nhưng đại thúc mất khống chế làm sao nghe được.

Hấn chỉ muốn tên này biến mất đi, đừng có xuất hiện trước mặt hấn và Hạ Ngôn nữa!

Kẻ này là nguyên nhân năm đó hấn và Hạ Ngôn chịu biết bao đau khổ!

Đến bây giờ cũng không chịu buông tha bọn họ!

Người xung quanh bị bên này gây chú ý, nam thư ký cơ trí cởi áo khoác phủ lên người Trần Phong bị đại thúc đâm ngã, nam thư ký một tay đỡ lấy Trần Phong đang ngã nghiêng, trước khi Trần phong ngã xuống đã được nam thư ký bình tĩnh ôm lên, vừa ôm hấn ra khỏi sảnh vừa bình tĩnh nói:

“Trần Phong ngài cũng thật là..., lần sau không nên uống rượu nhiều như thế nữa, Quan tổng nhà chúng tôi sẽ không lại tốt bụng để tôi đưa ngài về đâu.”

Miệng thì nói mà tay thì kéo áo che vết thương đang chảy máu. May là hôm nay hắn mặc âu phục màu đen mới không làm cho người khác nhìn thấy cái áo đã thấm đầy máu. Nếu không, cả cái sảnh này nổ tung còn không nói, mà báo chí ngày mai Quan tổng, Hạ tổng và Trần Phong đều sẽ lên trang bìa. Đi ra khỏi trung tâm tổ chức tiệc, vội vàng ôm người vào xe, sau đó nhanh chóng đến bệnh viện.

Đại thúc sau khi làm tổn thương người xong thì cũng coi như tỉnh lại, cả người run lấy bầy: “Anh... anh giết người!” Trong mắt hắn toàn là sợ hãi! Hắn không muốn làm như thế, nhưng hắn không khống chế được chính mình!

“Cảnh Trình đừng sợ.” Hạ Ngôn lên tiếng, che chở đại thúc rời khỏi bữa tiệc.

Trên xe, cả người đại thúc run lên từng cơn nói: “Anh giết người, anh giết người...”

“Thằng nhóc Trần Phong ấy không chết!” Hạ Ngôn bắt đầu nói. Nam thư ký vừa mới gọi điện, nói Trần Phong không bị nguy hiểm tính mạng, hơn nữa cũng không bị thương chỗ yếu hại nào. Chỉ cần tiểu phẫu rồi dưỡng khoảng một tháng là được.

“Nhưng mà...”

“Cảnh Trình, tin tưởng em.” Một tay Hạ Ngôn ôm lấy đại thúc an ủi.

12. Chương 12: Đừng Làm Em Lo

Trần Phong đương nhiên không chết, cái nĩa của đại thúc đâm vào đầu vai hắn thôi. Hiện tại hắn còn nằm trong bệnh viện đây. Mà lúc Hạ Ngôn đến thăm, hắn còn tươi cười chào hỏi với Hạ Ngôn, một giây sau, tươi cười trên mặt Trần Phong liền bị lau sạch...

“Bóp bóp bóp!” Hạ Ngôn không chỉ đánh Trần Phong túi bụi mà còn xuýt tí nữa đập bay giường bệnh của hắn.

“Hạ Ngôn cậu điên rồi hả!” Trần Phong gấp gấp vội vàng níu giường ổn định cơ thể!

Hạ Ngôn tóm chặt Trần Phong: “Đúng, tôi và Cảnh Trình đều bị cậu ép điên!” Ánh mắt Hạ Ngôn rất khủng bố, dường như chỉ cần hơi bất cẩn hắn sẽ băm thây.

“Cậu buông ra!” Đến bây giờ, Trần Phong mới biết mình làm lỗ rồi.

“Cảnh Trình vì cậu mà hiện tại đêm nào cũng gặp ác mộng! Nếu cậu muốn giành Cảnh Trình thì quang minh chính đại đối mặt với tôi, đừng giả trò mèo! Nếu không...” Hạ Ngôn bóp vào vết thương của Trần Phong, vết thương vừa giảm đau lập tức toát ra, làm hắn gào thảm một tiếng: “A... bỏ tay ra! Thằng điên này!”

“Lần sau! Lần sau, trước khi Cảnh Trình ra tay, tôi đã giết cậu!” Dứt lời, Hạ Ngôn ném Trần Phong trên giường bệnh sau đó bỏ đi.

Hạ Ngôn thật lòng! Trần Phong cảm nhận được cơn giận của Hạ Ngôn và tình yêu dành cho đại thúc đều là thật!

Sau khi Hạ Ngôn đi rồi, Trần Phong nhấn chuông, y ta vừa vào thấy vết thương của hắn lại rách ra cả người tán loạn lập tức giúp hắn băng lại lần nữa.

Trong khi đó, Trần Phong đang nghĩ lại hành động của mình.

Lần này, hay là mình làm quá rồi.

Chỉ là hắn không ngờ đại thúc lại bị kích thích mạnh như thế.

Trước đây, cũng từng trải qua chuyện như vậy, không phải đại thúc vẫn vững vàng sao.

Trần Phong hơi hối hận.

Đại thúc quả thật không tốt lắm, bởi vì làm người khác bị thương, buổi tối đại thúc không chỉ thấy ác mộng còn mất ngủ nữa, đến công ty làm thì phân tâm. Để giúp đại thúc, Hạ Ngôn cũng giao mọi việc trong tay cho người khác sau đó canh chừng bên cạnh đại thúc.

Nhìn đại thúc gầy đi trông thấy, Hạ Ngôn đau lòng không nguôi.

Ở trong nhà, đại thúc đeo tạp dề làm bữa sáng tình yêu cho Hạ Ngôn, Hạ Ngôn đến ôm đại thúc nói: “Mình đi thăm Trần Phong đi.”

Ai thất thì người đó mở, không để đại thúc nhìn tận mắt, nút thắt trong lòng đại thúc không cách nào mở được.

“Anh... anh không muốn đi.” Đại thúc ôm đầu ngồi trên sofa.

“Chúng ta chỉ đến nhìn một cái thôi.” Hạ Ngôn ôm eo đại thúc lo lắng không ngớt.

“Nhưng mà, anh sợ...” Đại thúc bắt đầu lạnh run.

“Có em đây, đừng sợ. Cảnh Trình, em với Manh Manh đều lo lắng cho anh.” Hạ Ngôn khuyên. Bởi vì tâm tình đại thúc không ổn, nên Hạ ngôn gọi điện cho Manh Manh, sau khi biết chuyện, Quan Manh thường xuyên gọi về cho đại thúc, nhưng đại thúc cũng không tốt lên bao nhiêu.

“... Được.”

Hạ Ngôn vì mình mà bỏ hết công việc, Manh Manh lúc nào cũng lo lắng cho mình. Hai người này đều là người mình yêu nhất trên đời, hắn không muốn để bọn họ lo lắng.

Cho dù không muốn đối diện với Trần Phong, đại thúc cũng vì bọn họ mà vượt qua chuyện này.

Cuối cùng cũng coi như đại thúc đồng ý đi gặp Trần Phong, Hạ Ngôn yên tâm. Chỉ cần đem bóng tối trong lòng đại thúc đập tan thì đại thúc sẽ không bị ác mộng dẫn dắt nữa.

Sau khi đại thúc đồng ý, Hạ Ngôn lập tức gửi tin nhắn cho Trần phong. Nhận được tin, Trần Phong xem rồi vút điện thoại qua một bên lẫn ra ngủ tiếp.

Hôm nay hắn đã bị Quan Manh gọi điện tới chửi xối xả, nhờ vậy hắn mới biết đại thúc đang bị chứng rối loạn tuổi trung niên, dần ông trong thời kỳ này đa nghi, lo lắng, không chịu nổi kích thích.

Nghĩ lại những chuyện gần đây mình đã làm với đại thúc, Trần Phong hối hận vô cùng.

Đại thúc đồng ý rồi nhưng vẫn xoắn xít thêm mấy ngày mới chịu theo Hạ Ngôn đến bệnh viện thăm Trần Phong. Sau khi đặt chân vào bệnh viện, đại thúc muốn trốn cũng không còn đường trốn rồi.

13. Chương 13: Đại Thúc, Xin Lỗi

Đại thúc phiền não cùng Hạ Ngôn đến phòng bệnh Trần Phong, lúc đến nơi, thấy mặt mày Trần Phong chói chang như mặt trời: “Ồ, đại thúc đến rồi à.”

Hạ Ngôn kéo đại thúc ngồi xuống: “Chúng tôi đến thăm cậu.”

“Cảm ơn.”

“Cậu... cậu không sao chứ.” Đại thúc nhìn Trần Phong vô cùng phần chân, xem ra thật không có chuyện gì.

“Vết thương nhỏ thôi mà, đại thúc có được mấy sức đâu? Chút vết thương đó hai ngày là xuất viện được rồi.” Trần Phong nói chuyện thoải mái.

“Nếu không phải cậu nói như vậy, tôi đã không ra tay, nói chung... Xin lỗi.” Đại thúc tận mắt nhìn thấy Trần Phong không bị làm sao, còn có thể nói xin lỗi hắn, nút thắt trong lòng coi như tiêu tan.

Nghe đại thúc áy náy nói như thế với mình Trần Phong cười ra tiếng, đại thúc bình tĩnh nhìn hắn. Cười đủ rồi, Trần Phong mới nói với đại thúc: “Đại thúc, người phải xin lỗi là tôi mới đúng.”

“Hả?” Đại thúc không rõ.

“Xin lỗi.” Trần Phong nói.

“Bởi vì tôi thích đại thúc nên mới muốn hai người chia tay.” Trần Phong nói như chuyện đương nhiên.

Đại thúc sững sờ, Trần Phong để ý mình hả? Hạ Ngôn không có lừa mình?

“Cậu lại nói đùa.” Đại thúc ngơ ngác trả lời.

“Tôi không hề đùa nha. Bởi vì muốn hai người chia tay, nên mới cố ý quấy nhiễu hai người, lại không ngờ làm đại thúc khó chịu.” Trần Phong nói.

“Tại sao?” Đại thúc không hiểu, tuổi hắn lớn rồi, Trần Phong coi trọng hắn chỗ nào?

“Tuy rằng đại thúc rất ngốc, nhưng lại cực kỳ đáng yêu.”

“Tôi đáng yêu á?” Về mặt đại thúc ngốc ngốc.

“Dù đại thúc vì tuổi tác mà nôn nóng, nhưng đừng vì điều đó mà quên ưu điểm của chính mình. Cho nên, bất kể lúc nào đại thúc chia tay với Hạ Ngôn, vòng tay của tôi cũng sẽ mở rộng chờ đại thúc.”

Mặt Hạ Ngôn đen thùi lùi kéo đại thúc ôm vào lòng.

“Cậu bị bệnh.” Đại thúc nói.

“Vâng, nên hiện tại tôi mới nằm viện.”

“Tôi nói đầu óc cậu có bệnh.”

Trần Phong suy nghĩ một chút, cười trả lời: “Nếu nói yêu đại thúc là đầu óc có bệnh, thì tên Hạ Ngôn kia bệnh còn nặng hơn so với tôi đây.”

Hạ Ngôn đứng một bên nhìn Trần Phong da mặt dày không biết xấu hổ nói linh tinh thật không còn gì để nói, hấn kéo đại thúc: “Nếu Trần Phong không sao thì chúng ta về thôi.”

“Ừm.”

Thế là đại thúc bị Hạ Ngôn dẫn đi.

“Sao về gấp vậy...” Trần Phong gọi theo. Nhưng hai người không ai thèm để ý hấn, cũng không quay đầu lại, đi một nước.

Trên đường. Đại thúc vẫn không hiểu, đầu của Trần Phong có lẽ nào bị nam thư ký chèn vào trong hố.

“Trần Phong không có nói đùa chứ?” Đại thúc hỏi Hạ Ngôn bên cạnh.

“Không. Cảnh Trình, anh tốt đẹp hơn anh tưởng tượng rất nhiều. Chỉ tại anh không biết mà thôi.” Hạ Ngôn xiết chặt tay đại thúc.

Tay còn lại của đại thúc gãi gãi đầu mình: “Thật sao?”

“Thật. Cho nên, sau này không được tin bất kỳ một câu nói nào của Trần Phong, thấy cậu ta thì phải tránh xa ra.” Hạ ngôn căn dặn.

Hạ Ngôn làm cho đại thúc cảm thấy đối phương vừa trân trọng vừa sợ mất mình. Thế là sau nhiều ngày mặt ủ mày ê, đại thúc cũng cười.

“Sau này anh sẽ không bao giờ tin tưởng cậu ta.” Đại thúc khẳng định.

Trần Phong thích đại thúc, Hạ Ngôn thì không thể mọi lúc đều mang theo đại thúc bên cạnh để tránh cái tên hay gây sự này.

Lần sau, nếu Trần Phong còn dám tổn thương đại thúc, hẳn nhất định không nương tay.

Quan Manh biết ba ba cuối cùng đã gỡ bỏ khúc mắc cũng yên lòng.

Tên Trần Phong đúng là đồ bám dai như đĩa!

14. Chương 14: Chương Cuối: Đại Thúc Không Có Sức Kháng Cự Với Bảo Bảo

Sau khi nói rõ mục đích của mình với đại thúc, xuất viện rồi, Trần Phong thì thoải mái xuất hiện trước mặt đại thúc. Một khi đại thúc bị hắn trêu đến xù lông cũng không khách sáo chút nào – đập hắn.

Trần Phong đối với chuyện này không biết mệt.

Mà sắc mặt Hạ Ngôn đã đen như đít nôi!

Cái tên vô lại này cứ xuất hiện trước mặt “bà xã” hắn từ sáng đến tối, còn muốn công bà xã hắn đi trốn, Hạ Ngôn hận không thể đem hắn cột lại quảng xuống biển.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa!

Thế là Hạ Ngôn phái người đến bảo vệ đại thúc không cho Trần Phong tiếp cận. Mà người này chính là nam thư ký. Nam thư ký mặt đơ lại tăng thêm việc ngoài hợp đồng, cho nên hắn cũng không thèm khách sáo, yêu cầu Hạ Ngôn tăng lương. Hạ Ngôn thoải mái đáp ứng yêu cầu của nam thư ký.

Thế là, nam thư ký tận chức tận trách chỉ cần phát hiện Trần Phong đến gần đại thúc, hắn lập tức ngăn chặn không cho Trần Phong bước thêm một bước.

Qua mấy lần, Trần Phong cũng hiểu ra, nam thư ký đang nhắm vào mình.

Không bị Trần Phong quấy rầy, cuộc sống của đại thúc khá là yên tĩnh. Hiện tại, hắn đang sống trong sự cưng chiều của Hạ Ngôn chờ con gái về, vậy thôi.

Chỉ là lâu lâu, khi thơ thẩn ngồi một mình, đại thúc sẽ có chút lo lắng này nọ, nhưng cũng chỉ thế, tình trạng không nghiêm trọng như trước đây.

Hạ Ngôn thường xuyên liên lạc với Quan Manh, biết tin đứa trẻ trong bụng Quan Manh là con gái làm hẳn cười ha ha:

Đại thúc thích nhất là con gái, sau này đại thúc sẽ không vì vấn đề tuổi trung niên mà cuống lên nữa!

Đại thúc cứ đi giữa bình thường và nổi cơn mà qua hết một năm, đến ngày Quan Manh trở về, vì Quan Manh hy vọng ba ba sẽ chuẩn bị bữa tối ngon lành cho mình và Nghiêm Húc, nên đại thúc và Hạ ngôn ở nhà làm cơm chứ không đến sân bay đón. Thế là đại thúc lại nổi cơn, lôi kéo Hạ Ngôn đi siêu thị mua những món mà con gái thích nhất về nhà làm cơm.

Đại thúc ở trong bếp thi triển tài nghệ, Hạ Ngôn làm trợ thủ bị hấn sai đến chóng mặt. Khi đại thúc và Hạ Ngôn đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn ngon lành, cửa nhà rất đúng giờ vang lên.

“Ba ba!”

“Manh Manh!”

Ngay lúc đại thúc kích động nhào tới định ôm con gái thì nhìn thấy gì đó trong lòng Quan Manh, cái gì đó nhỏ xíu mềm nhũn! Vật nhỏ này đang nhắm mắt, làm lòng người ta muốn tan chảy.

“Manh Manh, đây là?” Đại thúc chỉ vào cục cưng bé nhỏ trong lòng Quan Manh nghi hoặc hỏi.

“Ba ba, đây là con gái con. Cháu của ba!” Nói rồi, Quan Manh đem cục cưng đặt vào lòng đại thúc, đại thúc cuống quýt đỡ lấy. Nghe Quan Manh nói mà đại thúc vừa mừng vừa sợ: “Thật sao! Thật hả?”

Không ngờ Quan Manh vừa về đã cho mình bất ngờ lớn thế này, đại thúc cứ ngỡ mình đang nằm mơ!

“Vâng, cục cưng tên là Quan Bảo, Nghiêm Húc nói để một đứa theo họ của ba. Đứa sau sẽ lấy họ Nghiêm.” Quan Manh nói.

“Manh Manh! Bảo Bảo!” Nhìn con gái rồi nhìn cháu gái, đại thúc mừng rỡ ôm cục cưng nhỏ đến cho Hạ Ngôn nhìn, đại thúc hưng phấn nói với Hạ Ngôn: “Hạ Ngôn nhìn nè! Cháu gái của anh!”

“Ừm. Cũng là cháu gái của em.” Hạ Ngôn nâng tay xoa xoa đầu đại thúc ngây thơ.

Quan Manh và Nghiêm Húc vui vẻ vào nhà, quả nhiên bọn họ lựa chọn đúng, ba ba sẽ không bị cái hội chứng trung niên kia hoành hành nữa.

“Ba ba, con và Manh Manh còn việc học và sự nghiệp phải chuẩn bị, ba ba có thể giúp chúng con chăm sóc Bảo Bảo không?” Nghiêm Húc hỏi.

Nghe Nghiêm Húc nói, đại thúc hỏi Quan Manh: “Được không?”

“Đương nhiên ạ.” Quan Manh cười nói.

“Được. Các con yên tâm giao Bảo Bảo cho ba đi, ba sẽ chăm sóc tốt Bảo Bảo.” Đại thúc vui mừng gật đầu nhận nhiệm vụ.

Bảo Bảo bị đánh thức mở đôi mắt mơ mơ màng màng, phát hiện mình không được mẹ ôm. Nhưng người đang ôm bé không chỉ không làm cho bé cảm thấy đáng ghét mà còn cảm thấy vững vàng, yên tâm.

“Ha, Bảo Bảo, Bảo Bảo. Ông là ông ngoại của con nha~” Đại thúc hưng phấn nhìn Bảo Bảo vừa mở mắt nói.

“Bảo Bảo còn nhỏ lắm, có Cảnh Trình, về sau Bảo Bảo nhất định sẽ lớn lên trong hạnh phúc.” Hạ ngôn nói.

“Chắc chắn rồi.” Đại thúc một mình nuôi dạy Quan Manh khôn lớn, tất nhiên là rất tự hào.

Bé Bảo Bảo ở lại nhà của đại thúc và Hạ Ngôn. Từ ngày có Bảo Bảo, chứng rối loạn của đại thúc chưa từng phát tác trở lại. Ngược lại, đại thúc dành rất nhiều thời gian cho Bảo Bảo, Hạ Ngôn bị Bảo Bảo cướp mất một nửa thời gian tình nguyện bị cướp không hề oán hận.

Bởi vì hắn cũng rất yêu thích Bảo Bảo, có thể cùng đại thúc chăm sóc Bảo Bảo khiến cho hắn có cảm giác cùng tham dự, chứng kiến “bé Quanh Manh” lớn lên.

Mà tên Trần Phong kia lâu rồi không thấy xuất hiện trước mặt bọn họ. Hiện tại, dù hắn có xuất hiện thì thủ đoạn gì của hắn cũng thành đồ bỏ.

Đêm đó, sau khi Hạ Ngôn ôm Bảo Bảo về phòng em bé ở cách vách thì ép đại thúc trên giường.

“A.. Hạ Ngôn.” Bị Hạ Ngôn đè xuống giường hôn đến rực cháy, đại thúc không kiềm được rên rỉ.

“Đêm nay, cho em yêu anh đi, Cảnh Trình.” Hạ Ngôn khẽ nói, cắn vào tai đại thúc.

“Ừm... được.” Lâu rồi bọn họ không có làm, đại thúc chủ động quấn lấy Hạ Ngôn cầu hoan.

“Yêu tình...”

Tối nay, Hạ Ngôn và đại thúc sẽ hết lòng hưởng thụ thời gian thuộc về họ.

Thay lời kết: Trần Phong bị nam thư ký đè rồi!!!! Ha ha ha ha ha....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/manh-nam-tu-thap>